

ΜΙΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 448)

άλλοιώς φοβάμε από την πείνα!...

Νύχτισε ολότελα. Ο Πολωνός μπήκε στο σπίτι του. Το έρμαρι ήταν άδειο, δίγως ψωμί. Κ' οι δύο τους, ή ψηλή, κοκκαλιάρη γυναίκα κι' ο κοντόχροντος άντρας, έστεκαν τώρα εκεί, μέσα στο σκοτάδι, σιωπηλοί.

—Άφραυ ή γυναίκα του Πολωνού μούγγρισε:

—Άκου νά σου πώ!...

—Τι είνε; ρώτησε εκείνος.

—Δέν έχει φεγγάρι απόψε.

—Ναι!... Δέν έχει!... Ή νύχτα θά είνε σκοτεινή.

—Αυτός όμως θά παραμονεύη, σάν τ'ό χάρο, ανάμεσ' από τά δέντρα...

—Καί θέβαια...

—Τότε λοιπόν...

Κ' ή γυναίκα, ψάχνοντας γύρω, άνασήκωσε μιά πέτρα κάτω άπ' τ'ό τζάκι μιά μεγάλη πέτρα. Έχωσε θειάδι τ'ό χέρι της μέσα στην τρύπα που παρουσιάστηκε κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα τουφέκι. Τ'ό σκούπισε κατόπιν προσεγτικά, δοκίμασε τή σκανδάλη και μέ σιγανή, θρασηή φωνή ψιθύρισε:

—Τότε λοιπόν...άν έχης καρδιά... θά πάς νά τόν βρής και...

—Δάσε μου εδών! μουρημίρισε ο άντρας... Έτσι κι' άλλοιώς φοβάμε από την πείνα...

Και σέ λίγο θυγήκε από τ'ό σπίτι. Ήταν νύχτα, νύχτα θεοσκότεινη, πίσσα. Ο Πολωνός στάθηκε μιά στιγμή κι' άφουγκράστηκε. Ήσυχία στο δρόμο... Ούτε άμάξι, ούτε περπατησιές, τίποτα... Προχώρησε λιγάκι και ξαναστάθηκε... Άφουγκράστηκε πάλι. Ήσυχία... Ήσυχία...

Πέρα, πολύ μακριά, άκούγονταν μοναχά τ'ό τραγουδι τής κουκουβάγιας, μέσα στην άπόλυτη σιωπή, πένθιμος προάγγελος τ'ό θανάτου...

Ο Πολωνός σύρθηκε μπρός σάν τ'ό άγρίμι που διψάει αίμα... Πήγανε ίσια στο κακό, στο έγκλημα. Τ'ό τουφέκι τουκάγαε τά γέλια...

Μισή ώρα πέρασε...

Κι' άβρανα ένας πυροβολισμός άκούστηκε. Ένας πυροβολισμός βαρύς, υπόκωφος, τρομερός μέσα στη νύχτα.

Κι' έπειτα ή σιωπή. Ή μαύρη σιωπή τ'ό θανάτου... Τίποτες άλλο πεία...

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 421)

σάν μήτρα άρχιεπισκοπική. Θαύμα! Τ'ό Ισιάζω, πέφτει πρós τά πίσω, σάν τιμητέρι Μωραΐτισσας. Τ'ό θάζω και πάλιν μέ προσήχη στη θέα του κι' αυτό γέρνει πρós τά έμπρός, σάν νά σκούθη για νά μέ δη και νά μου μιλήση!...

Τ'ό δίνω μιά και τ'ό πετάω.

—Έλα δώ, στρατιώτη, μου λέει ο λοχίας, γιατί πετάς τ'ό ηλικίο σου; Ξέρεις τί έχει αυτό επάνω του;

—Τ'ό ξέρω.

—Τί έχει;

—Τ'ό διάλολο όλόρθρον!

—Τ'ό διάλολο! Θά φάς καμμία τιμωρία, κακομοίρη μου, νά ήβης! Τ'ό διάλολο έχει τ'ό στρατιωτικό καπέλλο ή τ'ό στέμμα τ'ό βασιλικό; Και πετούν τ'ό στέμμα, θρέ άνόητε;

—Όχι, τ'ό είπα. Τό...κρημνίζου, άν στηρίζεται άπάνω σέ κακά κεφάλια κι' άν είνε σέ κακά καπέλλα τ'ό πετούν!

—Άιτε από δώ, άνόητε, νά μη σ' άκούση ο έπιλοχίας και πός στρατοδικείο.

Πέρβεργο. Κι' εγώ ένόμιζα πώς μόνο σέ ραφεύο θά έπρεπε νά άποσταδών!

Άμ' εκείνες ή άρβύλες;

Ήποδήματα είνε αυτά ή...αυτόκνητα;

Καλύτερα νά σπαθώ εδών και νά μήν...προχωρήσω μ' αυτές ούτε θήμα.

Μέ αυτή την άνταρσία και την ταραχή και την άναστάτωση κατάνησα σάν Βαλκανική Χερσονήσος, ζήτημα Μακεδονικών, και ό,τι κανείς νά φαντασθή.

Δέν θά θρεθή μιά Δύναμις νά μέ σωση κι' έμένα, εφαρμόζοντας μερικές...μεταρρυθμίσεις και στη στρατιωτική σπολή, πού καταδυναστεύει, όπως οι Τούρκοι τούς Χριστιανούς, κόσμο δηλαδή και κοσμάκη;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 433)

τά ψώνια του, είτε τ' όνομά του νά τ'ό στείλουμε σπίτι του. Όπως συνήθισε, έτοιμαζότανε νά τ'ό ξαναπή;

—Μείνετε ήσυχος, έννοια σας, τ'ό είπε ο υπάλληλος, είνε τόσο γνωστό τ' όνομά σας!...

Έτσι, για πρώτη φορά ο κ. Μπουγκαμπύς χάρηκε, στά πενηταχτό του χρόνια, ύστερ' από μιά άνάμνημη κι' άδοξη ζωή, τή χαρά τής δημοτικότητας. Λίγο έλεψε νά λιγοθυμήση άπ' τή χαρά του, όταν είδε στην προθήκη ένός ζαχαροπλαστείου, καρταμέλες «Μπουγκαμπύς» κι' όταν είδε μί' άλλη μέρα τ' όνομά του σ' ένα καινούργιο λικέρ. Είχε όλα τ' άγαθά τής δόξας χωρίς νά έχη περάσει κανέναν από τούς μύριους κόπους και τίς άγωνίες πού άπαιτεί ή άπόκτηση της. Ήτανε γνωστότερος άπ' τόν Μονεστιά, γιατί τ'ό κοινόν συγκρατεί περισσότερο τόν τίτλο ένός έργου, παρά τ' όνομα τ'ό συγγραφέως.

Έτσι πέρασαν οι μήνες.

Τ'ό έργο τ'ό κ. Μονεστιά κατέθηκε έπιτέλους. Ο συγγραφέως αύτός έδωσε κι' άλλες κομωδιές, άλλα άπέτυχαν. Και σγασγασγ, χωρίς νά τ'ό πολυκαταλάη, ο κ. Μπουγκαμπύς ξαναγύρισε στην παλιά του άσημότητα. Δέν αισθανότανε πεία καμμία ουγκίνηση διαβάζοντας τίς έφημερίδες. Κι' αυτό τόν στενοχωρούσε τώρα τόσο πολύ, ώστε μιά μέρα δέν διάστικε και πήγε και θρήκε έπιτέλους τόν διευθυντή ένός θεάτρου δευτέρας τάξεως.

—Θά μπορούσατε ν' άνεβαίσετε και σεις τόν «Μπουγκαμπύς»;

—Χμ! Παίχτηκε πολύ αυτό τ'ό έργο. Έξαρτάται... Πόσα μάς δίνετε;

—Πόσα χρειάζονται;

—Ός δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

—Σας τά δίνω, μέ τόν όρο όμως νά μη ζητήσετε πωτέ νά μάθετε τ'ό όνομά μου. Είμαι ένός φιλότεχνος, τίποτε περισσότερο...

—Και ποιά είνε ή έννοουμένη σας πού θά παΐξη τόν πρώτο ρόλο;

Ο κ. Μπουγκαμπύς τόν κούταζε μέ άπορία. Δέν είχε ιδέα άπ' αυτά ο καμένος. Τ'ό έξήγησε πός ήταν ένός πραγματικός φιλότεχνος, μέ μοναδικό σκοπό τήν έξέφωσις τής Τέχνης! Έβωσε τά χρήματα και πήρε τ'ό υποβόλαιο. Καθώς έκανε όμως νά φύγη, γύρισε πίσω και είπε, όσο μπορούσε μέ περισσότερη φυσικότητα:

—Δέν μου λέτε; Θά σάς ήταν εύκολο, χωρίς νά φανή πός τ'ό ζητήσω έγώ, νά άπαιτήσετε από τόν κ. Μονεστιά νά γραφή ο Μπουγκαμπύς μέ ύψηλον; Ναι, τ'ό γινώτα νά γίνη ύψηλον... Τ'ό θρίσκα π'ό πρωτότυπο, π'ό νόστιμο!...

Η ΒΙΛΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 443)

χανσό. Ποιός νά μάς τ'όλεγε πάλι αυτό!... Τί δυστυχία!... Τήν καιμένη τή Ροζέττα! Μ'έ τ'ό δρόμο πού είχε πάρει όμως!... Έγώ τ'ό πρόβλεπα, πός εκεί θά καταντούσε: Κι'έβοντας τ'ό πορφόμαλο τ'ό κόμμον, βγάσεις, βέβαια, πολλά λεφτά μονομιάς, μέ είνε επωκίνδινο! Δέν ήθελε νά μ' άκούση!... Ήταν ή ματία της αύτό τ'ό κακό! Τά ίδια κόντες νά πάθη και πέσου, μέ κώνον τόν Άργεντινό!... Δέν φταίει όμως αύτή ή κακομοίρα, κρέπει νά τήν σιμπονάμε: Φταίει εκείνος ο παληάνθρωπος ο έραστής της, ο Ροζιτέ, πού όσα κ' άν τ'ό δώσει, λίγα τ'ό φανόντα!... Αυτός είνε ή αίτία τής καταστροφής της! Αυτός τήν βάζει και!...

Δέν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τούς θρήνους τής ή...καλόκαρδη Νινή. Γιατί εκεί πού τ'ό μιλούσε, είδε τόν κ. Λαμπιτά νά κινιριζή, νά κλωνίζεται κ' έπαύεται νά πέγη λιγοθυμισμένος μπροστά στην πόρτα τής πρωτότυπης «βίλλας»!... ANTPR ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

Ο Βολταίρος, γνωστός για τήν άθεία του και για τούς σαρκασμούς του πρós τούς Ιερωμένους, είχε κληθή σέ τραπέζι κάποτε από τόν μαγκήσο ντε Σαιν-Μώφ.

—Είνε καλό τ'ό κρασί σου; ρώτησε τόν άμειτριώνά του σέ μιά στιγμή, πριν καθήσουν σέ τραπέζι.

—Μόλις μ'ό τ'όστελε ο έπιστάτης μου από τ'ό κτήμα! άποκρίθηκε ο μαγκήσος. Στην έπιστολή του μάλιστα τ'ό άποκαλεί «καλώτατο»!...

—Δέν έχει σημασία αυτό! είπε σαρκαστικά ο Βολταίρος. Κι' ο Πάπας άποκαλείται «αγιώτατο», ένώ συνήθως δέν είνε ούτε άγιος καν!